

Delelő mező

*A rét, gyep teheneket legel,
kőrömcipős kecskéket,
bodor bárányokat.
S azután kérődzik jóízűen
a napon delelő mező,
csontjukat böffenti vissza,
a meszes, kemény bordákat,
csorba csigolyákat, mielőtt
végleg megemésztené,
és nem maradna semmi,
csak a hűlt nyomuk,
elpotyogtatva
trágyaként.*

Rábízom

*Gally hajlít meg, s tör le,
a roppanásom hallik.
Az ajtónak hagyom,
kitárjon-nyisson sarkig.*

*A szavakat számból
rábízom verseimre,
magamat madárra,
röptében messze vinne.*

*Én minek is szólnék,
ha a szó beszél engem.
Igaz, ki is beszél.
Nincs mit ellene tennem.*

KISS DÉNES

Szívfehérülés

Dr. Dékány Péternek

*A dobbanás átszállt a semmin
A mindenségen túlra hullt –
Utolsó volt egyfajta utolsó
s vele végetért a múlt*

*Majd csírázott előlről újra
más lélek – habár folytatás
Iszonyú idők sötétje bennem
s deresít emberentúli láz*

*A szívem kihűlt nem lüktetett
Dobaja átszakadt az égen –
Így lesz majd új halálomban is
Fény issza föl fehérülésem*

Kútásó Isten

I.

*Következik a halál tanulása
következik a megsemmisítő tudás
Szívmélységből visszatalálva
újra a dideregető világba
a kútból amit a lélek ás
és mélyít határtalanná Uram
ez a rettentő haláljöfölgás
amelyre végül is teremtődtem —
Ez az igazi emberárulás
amely mint végső sorsom
ott fénylett már a Teremtőben!
Következik a múltástanulás
Én már magamban hordom e kutat
s úgy élek mintha mélyéből nézve
látnám amit kimérhet még a tudat
Mert kút mélyül most már az égbe
A szívemen át lett az oda kiásva
míg engem lehúz a fájdalom nehezeke
látom az Isten is ezt a kutat ássa
hogy emlékezek az örök halálra
mert az közélről emlékszik már rám
megfoltozott szívereimre —
Emlékszik vesztére az eszme
ami a mélyből az embert kiemelte*

II.

*Következik a halál tanulása:
ezért kell újra csecsemővé lennem?
Összekaszabolt testem a tanító ábra
miféle kútból húztak a világra
— amit bennem mélyít a tudat! —
hordozom föltartva magasságba
e belül mélyülő roppant kutat
hogy még az Isten is látva lássa
mindaz sötét amit a fény mutat
s lelkemnek van róla tudomása
hogy nem végtelen e haláltudat
ám a látás sem teremtődött másra
mint örökös tudásvakításra —
S egyik részem a végső sötétben
kápráztatni végleg ott maradt
A fájdalom volt mely e kútásásban
fényvérzésként lassan fölfakadt:
a boldogtalan emberteremtésben
Isten által elvesztett tudat*

Önérzet-változatok

I.

*Majd ha minden sivatag homokja
lecsorog a roppant homokórán
Majd ha mindegyik száj
az egyigazat mondja
Istenem ha vagy – gondolj rám
s a madarakat vedd el az egekbe
mint szélhordta lüktető magot
lombosodjék szárnyak rengetegje
ott ahol a képzelet és a csillagok
a lelkek egyesült tengerén
mint megtartó álmod ringatóznak
Uram! A gondolat végzete a képzavar!
Mert nincsen ilyen tenger
vagy ha van is – nincsen hajó
amely bejárja Uram! E vers betűit
viszi csak mállékony papírcsónak*

II.

*Lazán hulló homokszemek
ti csillagok az éjben
Lazán hulló homokszemek
fénylésben sötétben
A valóság összeszűkül
áthullatok ottan
Én meg nagy vagy kicsi vagyok
homokórást játszózatok
világvakítottan*

III.

*Ha majdan a Szahara s a Góbi
lecsorog s velük a Takla-Makán
s valamennyi sivatag homokja
a rettenetes végső homokórán
ahol a csillagok is együvé peregnek
és minden sötét és fény egybeáll
az lesz a végső élet Uram
vagy az lesz a legvégső halál?*